

Gül Koral

- şiirler -

Yayın Tarihi:

23.4.2007

Yayınlayan:

antoloji.com.tr Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine antoloji.com.tr tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda antoloji.com.tr hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aynadaki ben

Aynaya baktığımda kendimi göremiyorum
Beni seyreden iki yabancı göz
Hafif eğik bir boyun
Ve süzölen iki damla yaş

Hayır bu ben değilim
Ben hiç boynumu eğmem
Ben hiç ağlamam
Kim bu aynadaki yabancı
Neden tanımıyorum onu?

Uzun bir sesizlik çöküyor
Beni seyreden iki tanıdık göz
Hafif eğik bir boyun
Ve süzölen iki damla yaş

Meğerse ben ne ustaymışım
Kendi yalanlarıma kanıp
Beni yalnız bırakıp
Kaçmışım yıllarca

Göl Koral

Çocuk Adam

Kederin tüm renkleri boyanmış yüzüne
gecenin efendisi yürüyor yolda.
Gururun önde giden şehzadelerinden.
Otuz yaşında ihtiyarlamış çocuk adam.
Gözleri hayatın yelkeninden kopmuş bir adam.
Bu bakış kimin bakışı?
Hangi kadının kokusu işlemiş acıba bedenine
Çıkıyor, ayrılmıyor, gidemiyor uzaklara.
Bu unutmaz kalbi yaralayan hançer kimin?
Sanki alışmış üzölmeye.
Ne bileyim işte, öyle bir yalancı güç resmi çiziyor.
Geriye giden adımların sahibi nerede?
Gözünden yaş akmadan ağlayan adam
Otuz yaşında.
Hangi cesaretsizin?
Hangi aşksızın bestelediği nağmeler bunlar.
Dinledikçe hüznlendiriyor.
Ağlamaya ramak kala gidiyorum
Hani bir dertte benden alma diye gidiyorum.
Ben kendi seferime anca yetişiyorum.
Senin arkadaşlığını çok seviyorum.

Gül Koral

Dayan

Çok dayanι klι bir insanι m
Dertlere, kederlere karşıι gelmeyi biliyorum.
İnceldiği yere kadar yürürüm genelde.
Büyük kararlar vermem uzun sürer.
Verdiğim zaman gözüm kapalıι uygularι m.
Beklemeyi sevmiyorum.
Yarι n kapι mι n önünde selam dururken
Bugünü yaşamak tercihimdir.
Yani bir nevi „Carpe Diem“ olayι .
Bugünü yaşarken asla bencil olmadι m.
Ne yaptι ğι mi hep bilirim.
Kalbim beni yoldan çι karsa bile,
onu dinlediğim için kendimle gurur duyarι m.
Pişmanlıι klarι m elbette oldu.
Onlarι unutmak asla olmaz.
Unutmayι da sevmiyorum zaten.
Arkama bakι p göz yaşι dökmekten utanmam.
Öğrenmenin en kolay yolu hatι rlamaktan geçmiyormu?
Hatι ralarla büyüyorum
Soluk almadan büyüyorum.
Sahnemde tek büyüyorum.
Ya onlar?
Beni yok sayanlara inat kalbim hep onlarla.
Kimseye kι rgι n değilim.
Sadece kι zgι nι m.
Kι zgι nlι ğι m serseri bir çocuk.
Nazlıι bir bebek edasι nda.
Elini tutsan af edecek kadar hafif.
Yani korkacak kadar densiz değiller.
Çok kolay bir insanım aslıι nda.
Bir gül versen ağlayacak kadarda hassas.
Gülleri çok severim.
Fakat sevdiğimi gören,
görüşte bir demet gül verenim hiç olmadι .
Biliyormusunuz, artι k olacağıι nι da sanmι yorum.
Çünkü güle degecek elin mangal gibi bir yüreğe,
dağlarι yerinden oynatacak kadar büyük sevgiye sahip olmasι gerek.
Yaz yağmurunda oynayan çocuk kalplere karnι m tok.
Ayakta ölen ağaçlara benzemeli.
Bir ömür boyu sözünde durmalι o yürek.
Siz yinede yüklenmeyin bana.
Belkide dayanamam agι rdan gelen bir gama.

Gül Koral

İstanbul'u dinliyorum

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı
Önce hafiften bir rüzgar esiyor
Yavaş yavaş sallanıyor
Yapraklar, ağaçlarda;
Uzaklarda, çok uzaklarda,
Şucuların hiç durmayan çingirakları
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı
Kuşlar geçiyor, derken
Yükseklerden, sürü sürü, çığlık çığlık.
Ağlar çekiliyor dalyanlarda
Bir kadının suya değiyor ayakları
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı
Serin serin Kapalıçarşı
Cıvıl cıvıl Mahmutpaşa
Güvercin dolu avlular
Çekiç sesleri geliyor doklardan
Güzelim bahar rüzgarında ter kokuları
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı
Başımda eski alemlerin sarhoşluğu
Los kayikhaneleriyle bir yalı
Dinmiş İodosların uğultusu içinde
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı
Bir yosma geçiyor kaldırımdan
Küfürler, şarkılar, türküler, laf atmalar.
Bir şey düşüyor elinden yere
Bir gül olmalı
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı

Bir kuş çırpınıyor eteklerinde
Alnın sıcak mı, değil mi, biliyorum
Dudakların ıslak mı, değil mi, biliyorum
Beyaz bir ay doğuyor fıstıkların arkasından
Kalbinin vurusundan anlıyorum
İstanbul'u dinliyorum.

Orhan Veli Kanik

Gül Koral

Kaldırımlar

Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında;
Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum.
Yolumun karanlığa saplanan noktasında,
Sanki beni bekleyen bir hayal görüyorum.

Kara gökler kül rengi bulutlarla kapanık;
Evlerin bacasını kolluyor yıldırımlar.
İn cin uykuda, yalnız iki yoldaş uyanık.
Biri benim, biri de serseri kaldırımlar.

İçimde damla damla bir korku birikiyor;
Şanıyorum, her sokak başını kesmiş devler...
Üstüme camlarını, hep simsiyah, dikeyor;
Gözüne mil çekilmiş bir ama gibi evler.

Kaldırımlar, çilekeş yalnızların annesi;
Kaldırımlar, içimde yaşamış bir insandır.
Kaldırımlar, duyulur, ses kesilince sesi;
Kaldırımlar, içimde kıvrılan bir lisandır.

Bana düşmez can vermek, yumuşak bir kucakta;
Ben bu kaldırımların emzirdiği çocuğum!
Aman, sabah olmasın, bu karanlık sokakta;
Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum!

Ben gideyim, yol gitsin, ben gideyim, yol gitsin;
İki yanımdan aksın, bir sel gibi fenerler.
Tak, tak, ayak sesimi aç köpekler işitsin;
Yolumun zafer takı, gölgeden taş kemerler.

Ne sabahı göreyim, ne sabah görüneyim;
Gündüzler size kalsın, verin karanlıkları!
İşlak bir yorgan gibi, sımsıkı bürüneyim;
Örtün, üstüme örtün, serin karanlıkları.

Uzanıverse gövdem, taşlara boydan boya;
Alsa buz gibi taşlar alımdan bu ateşi.
Dalış, sokaklar kadar esrarlı bir kuyuya,
Ölse, kaldırımların kara sevdalı eşi..

NECİP FAZIL KISAKÜREK

Gül Koral

Kırmızı Gün

Sabahın beşi olmuş yine
Parmaklarım üşüyor
Sigaramdan bir nefes daha çekiyorum
Dilimdeki tad o günü hatırlattı
Hani gittiğin o kırmızı günü
Kaybolan yüzünü hatırlamaya çalıştım
Olmadı
Babamın yasakladığı sandığı açtım
Naftalin kokusu altında yatan resimleri aradım
Bulamadım
Anıların yok artık
Yaşlanıyormuyum Anne?
Baksana seni bile hatırlamıyorum
Utanmadan yaşlanıyorum
İstemedem büyütüldüğüm zor günleri öldürerek
Yaşlanıyorum
Senin olmadığıın
Seni aradığım o lanetli günleri silemeden
Yaşlanıyorum
Aceba, elveda demeden gitmenemi içerliyorum?
Yoksa üzülmemek içinmi seni unutuyorum?
Sevgilimden ayrıldım anne
İlk sen duy
Kimseye söyleme yine
Kaybolmaya devam et ruhumda
Sana verdiğim sırlarıda al yanına
Hadi git yine
Hiç bir şey deme
Sigaramdan bir nefes daha çekiyorum
Parmaklarım üşüyor
Ve sabah oluyor

Gül Koral

Gül Koral

Kötü İnsanlar

Ne kadar insan tanι rsan o kadar acι çekiyorsun.

Mesela

Kötülükleriyle gölge oyunu oynayanlar

Melek olmaktan korkanlar.

Terk ederken yüzüne bile bakmayanlar.

Onlar, yani bildiğimiz kötü insanlar.

Bana alçalmι şıι k

Batağa saplanmι şıι k hissi veriyorlar.

Uzak olmak çözüm değil.

Aralarι na katι lι p,yaşadι kça savaşmak gerek.

Bir ordu kötülük ile savaşmak.

Sillah kullanmak.

Kolay değil, göğüs kafesindeki aşkι özgür bι rakmak.

Gül Koral

Parçalar

Bütün parçalar birleşti.
Uzak olunca yukardan bakması kolay.
Çıkan resimin anlamı ise korkutucu ve gerçek.
Öysa ne güzeldi birleşmeyen parçalar.
Rengarenk, soru dolu.
Yanıtlamaya zaman yok, çok çabuk birleşti boşluklar.
Son parçayı yerleştirirken yanıtlamada olmadı n.
Ellerim titredi, üşüdüm, yutkundum.
Yerini arayan parça eklendi.
Resim tamam.
Görüntüsü, korkutucu ve gerçek.

Gül Koral